

Непрочетената „Философия на свободата“

В книгата си „Време за решения с Рудолф Щайнер“ Фридрих Хийбел пише за неговия учител Карл Юлиус Шрьоер (прероденият Платон), че е трагичен пример за това как развитата в миналото духовност се отдръпва от съвременната интелектуалност, вместо да се проникне с нея. Подобно проникване не можело да бъде постигнато от дуалистичния платонизъм, а само от способността на *аристотеличната душа*, която позволява на идеалния свят в интелехията да бъде преживян в един духовен монизъм.

Разсъжденията на Хийбел се опират на казаното от Щайнер, че при Шрьоер „отдръпването от интелектуалността става особено очевидно. Ако той беше успял с интелектуалността, ако беше съединил с нея духовността на Платон, щеше да възникне антропософията“.

От това мнозина вадят извода, че едва ли не задача на Шрьоер-Платон е била да развие антропософията в края на 19. век, а Щайнер, който имал други задачи, я поел и... видите ли, вместо него я изпълнил. Това обаче няма как да е вярно, най-малкото защото Шрьоер умира през 1900 г., което е самият край на Тъмната епоха, в която за антропософията все още няма място. Всъщност Щайнер има предвид, че ако Шрьоер беше постигнал интелектуалността на епохата си, щеше да развие духовни способности като неговите – ясновидство, ясновичуване..., а вероятно щеше да бъде посветен в мистериите, в които той е посветен.

Но не това е важното в случая, а фактът, че прероденият Платон, който е самият водач на платоническия световен поток от души като тези на посветените в древните мистерии, представителна извадка на които е той самият, не успява да се справи с тази така актуална за времето си интелектуалност. Това, разбира се, няма как да е случайно, а по-скоро свързано с определена световна закономерност, според която чисто умственият или интелектуалният елемент не е водещият за този вид души, а дори напротив – той се усеща от тях като нещо чуждо. Навместо него, Шрьоер развива противоположната по качества интуиция, заради което в автобиографичната си книга Щайнер го определя като дух, който „не е учел на никакъв систематизъм. Той е учел и говорел на основата на определена интуиция“! Словото му повдигало душите на слушателите със своя „великолепен идеализъм и благороден ентузиазъм“.

Последното също има отношение с качеството „интуиция”, което и до днес си остава напълно неразбрано от днешната интелектуална епоха, чийто интерес е насочен само в посоката на материалния свят. Интуициите обаче са вкоренени в духовния и, колкото и странно да звучи, в качества на определен вид физическо тяло. То е това, характерно за платоническия поток и с което Щрьоер е „въоръжен” в края на 19. Век. То е напълно различно от това на тогавашните интелектуалци, Щайнер и родените около това време негови сподвижници, наречени от него „аристотелици”. Именно то, както и специфичната, наследена от миналите прераждания душевност, не позволява усвояването на специфичния за времето интелектуален елемент и от тук – развиването на някакъв нов вид „мистерийна” духовност, с каквато може да се похвали Рудолф Щайнер. От Щрьоер тя остава непостижната, заради което неговите близки последователи – т.нар. платоници, според терминологията на Щайнер – отказват да се инкарнират на Земята след него, с което отчасти нарушават договореността си с аристотелиците от края на 12. век да се инкарнират заедно с тях. За това Р. Щайнер казва в третия том на Кармични връзки (GA 237, лекцията от 13 юли 1924 г.), че *„платониците не можеха да намерят земни тела, в които да отпечатаат своята духовност. Защото тя беше такава, че не можеше да слезе до аристотеличния елемент”*.

Ненамирането на земни тела, както ще видим по-нататък, означава ненамиране на тела от аристотелически тип, които са единствено подходящи за поставената цел. По този начин тя остава достъпна само за самите аристотелици.

Така аристотелизмът през 20. век протяга ръка към платонизма, но той не я поема, невъзможно е да я поеме, заради което остава сам на Земята през това време с всички произлизащи трагични последствия. Едно от тях е несполуката на Троичния социален ред, която Щайнер приписва именно на липсата на платониците през 20. Век. Това превръща всичко след това – до ден днешен - в хроника на една предизвестената цивилизационна смърт, на която ставаме свидетели в момента. И до днес тя остава неосъзната от последните изпаднали на Земята антропософски аристотелически души.

В „Загадката на човека” Щайнер казва за Щрьоер, че е човек, от който е говорил духът под формата на *родено от Божествени интуиции*

самобитно творчество. Казва също, че той само е искал „да предаде това, което е станало най-дълбоко собствено преживяване на душата му чрез съзерцание на културния живот”. Така получените чрез съзерцанието плодове на духовния, или платоническия начин на изживяване на света надхвърлят родените от главите интелектуални мисли на неговите съвременници. Те произлизат от противоположния на главата телесен полюс – долната част на човешкото тяло, което при платонически ориентираните души е по-различно, по-мощно и доминиращо всичко останало. Именно с него и със свързаната с него воля – противоположният на мисловния душевен елемент - може да се свърже Божественият свят, предавайки своите интуиции, които след това се осъзнават от главата. Това е един истински духовен инструмент, подобен на лирата на Орфей, който при положение, че е достатъчно пречистен, автоматично се настройва на Божествена вълна.

Някога предимно европейският Юг е осигурявал този вид тела така, както през днес Северът осигурява тези на аристотелиците и подобните на тях хора по света. Затова Рудолф Щайнер казва, че посветените в южните Манихейски и Елевзински мистерии – *самият цвят на „южната” телесност*, не са разполагали с никаква способност за абстрактно мислене. Е, явно с такава те не разполагат и в края на 19. век в лицето на Шрьоер, заради което той, прероденият някогашен посветен в Елевзинските мистерии, не е в състояние да се свърже с мисленето на своята епоха. Присъщата за древността божествена интелигентност, която някога се е „управлявала от Небето“, както казва Щайнер, днес се управлява от самите хора, което се оказва проблем за него и останалите верни на Небето платонически души, вторите от които така и не се прераждат през първата половина на 20. век.

Телесните пречки на платониците стават ясни и от комюникето-предсказание на Щайнер, предадено на неговия ученик, аристотелианеца Валтер Йоханес Щайн:

„В края на века инкарнирането ще бъде по-лесно, защото ще бъде налице аристотелическата склонност към образуване на физическо тяло и платоническата воля за неговото обладаване – това е значението на изпращането на учениците на Христос по двойки в света, което означава, че хората ще станат по-неегоистични и ще започнат да

създават тела, които другите да използват” (Виж „The Golden Blade”, бр. 43, 1991).

Това означава, че ако искат да имат пълноценна инкарнация през втората половина на 20. в., платониците трябва да имат волята (думата *воля* не е случайно спомената) да се „облекат” в тела, преотстъпени им от аристотелиците. В своите собствени или в тези на южното, Дионисиево течение те не биха могли да постигнат никаква изтъкната интелектуалност, нито свързаната с нея духовност от Рудолф Щайнерски тип. Това е един от парадоксите на модерното време.

Така „северният”, земен, практически интелектуализъм може да бъде сравнен със субстанция, която в края на 19. и целия 20. век остава недостатъчно усвоена от човечеството като цяло, или напълно неусвоена от неговата „южна”, платоническа половина. Тя остава разпиляна по подобие на субстанцията на неприетата по същото време от Бог жертва на Христос в етерния свят, което е акт, наречен от Щайнер *Божествена резигнация*. Принципно той води до появата на злото като световна величина, ширеща се днес безпрепятствено по света.

„Неприета”, или непрочетена от „южняците” - и преди, и сега - остава и книгата „Философия на свободата” на Рудолф Щайнер, която е цветът на свързания с главата и втората жертва на Христос северен интелектуализъм!